

opusdei.org

„Šv. Chosemarija buvo labai Dievą įsimylėjęs žmogus“

Kun. Andriaus Lavin homilija
per 2025 m. birželio 18 d.
Vilniaus arkikatedroje
vyskusias šv. Chosemarijos
minėjimo mišias.

2025-06-18

Greitai, kitą ketvirtadienį, birželio 26
d. sukaks 50 (penkiasdešimt) metų
nuo tada, kai šv. Chosemarija
Eskriva, *Opus Dei* įkūrėjas, iškeliavo į
Dangų. Likus vieneriems metams iki

jo mirties, šv. Chosemarija lankėsi Čilėje. Tada ir man teko laimėti su juo susitikti. Tuo metu jam jau buvo 72 metai, bet jis atrodė gerokai jaunesnis. Jis buvo kupinas energijos, iškalbingas, labai gyvybingas... vis dėlto, kaip sužinojome kiek vėliau, jau tada jis turėjo rimtų sveikatos negalavimų. Taip pat ir Čilėje jis patyrė daug sunkumų.

Po jo mirties klausėme savęs: iš kur kilo jo gyvybingumas, nors jo kūnas buvo išsekęs? Tada mes galvojome, kad jo siela tartum *traukte traukė*, *tempte tempė* jo kūną. Jis buvo labai įsimylėjęs Dievą – labai įsimylėjęs! Būtent todėl jis labai mylėjo žmones. Meilė – meilė Dievui ir artimui – buvo jo gyvybingumo priežastis, o jo kūnas buvo įrankis tarnauti Dievui ir sielų išganymui. Jo paslaptis buvo meilė. Kartas nuo karto jis sakydavo Dievo Darbo nariams – savo dvasiniam vaikams: „Esu nusidėjėlis, kuris *beprotingai* myli

Jėzų Kristų“. Per vieną iš šių susitikimų jis kalbėjo: „Jeigu šie mano susitikimai su jumis paskatins bent vieną žmogų prieiti išpažinties, tai mano kelionė į šią šalį nebuvo veltui“.

Šv. Chosemarija, nors ir galėjo būti didis teologas, nepaskyrė savo gyvenimo teologijai. Jo misija žemėje buvo perduoti Dievo žinią žmonėms ir įkurti instituciją, kuri puoselėtų tą žinią: kad visi vyrai ir moterys – o ne tik kunigai ir vienuoliai – yra pašaukti tapti šventais ten, kurie jie yra, pasaulio viduryje, susituokę ir nesusituokę, sveiki ir ligoti, turtingi ir neturtingi. Visi turi pašaukimą pašventinti savo darbą, šeimyninį gyvenimą, visas savo gyvenimo aplinkybes.

Šv. Chosemarija priminė tikintiesiems pasauliečiams, kad jie nėra antaeiliai krikščionys, kad jie negali tenkintis „vidutiniškumu“ ir

kad jiems, kaip krikščionims, keliama pati aukščiausia misija. Pasauliečiai yra pašaukti didžiam šventumui. Juk Jėzus sakė: „Būkite tokie tobuli, kaip jūsų dangiškasis Tėvas yra tobulas“.

Evangelijoje girdėjome, kad pats Jėzus ragina nepasiduoti patogumų troškimui, išeiti iš savo komforto zonos, palikti savo išankstinius įsitikinimus, pagrįstus mūsų ribotomis žiniomis ir menka patirtimi. Galėtume teisintis ir galvoti sau: „Ne, dabar nėra metas žvejoti, sąlygos tam netinkamos“... Jėzus ragina „irtis į gilumą“, nebijoti vidinio gyvenimo jūros gilumos, šventumo, apaštalavimo ir negalvoti, kad jūros gelmės skirtos tik keletui ypatingų žmonių. Visiems krikščionims Jis paveda užduotį tapti „žmonių žvejais“, tai yra, apaštalais. Šis apaštalavimas prasidės nuo šeimos, tęsis darbe, santykiuose su draugais ir taip toliau.

Pirmajame skaitinyje klausėmės, kad Viešpats sukūrė žmogų, kad šis dirbtų: kad dirbtų ir rūpintųsi žeme (plg. Pr 2, 15). Šv. Chosemarija galvojo, kad būtent darbas – kai suprantame žodį „darbas“ plačiausia šio žodžio prasme, tai yra, visos gyvenimo aplinkybės – yra ašis, aplink kurią sukasi gyvenimas, kurio tikslas yra šventumas. Darbas yra ta „medžiaga“, ta auka, kurią aukojame Viešpačiui iš meilės, su meile ir kuris pats tampa meilės darbu. Šv. Chosemarijai patikdavo kaip pavyzdį nurodyti karalių Midą. Pasak legendos, jis auksu paversdavo viską, prie ko prisiliesdavo. Šv. Chosemarija sakydavo: mes galime daug daugiau nei karalius Midas, nes viską, ką mes paliečiame, paverčiame meile Dievui ir artimui.

Taigi, nėra nesvarbių, nereikšmingų užduočių. Kiekvienas darbas, kiekvienos užduoties vertė priklauso nuo meilės, su kuria atliekame tą

darbą ar tą užduotį. Ar tai būti namų ruoša (gaminti maistą, valyti, vežti vaikus į mokyklą), ar darbas prie kompiuterio, ar susitikimai įmonėje, mokykloje, universitete ar dar kas kito. Todėl šv. Chosemarija kalbėjo apie *quid divinum*, tą *kažką dieviško*, slypinčio tose paprasčiausiose ir įprasčiausiose situacijose. Štai paslaptis – normalią kasdienišką tikrovę paversti proga mylėti Dievą ir kitus žmones. Būten tai yra pagrindinis šventumo „ingredientas“ daugumai žmonių, kuriuos Dievas kviečia tarnauti Jam pasaulio viduryje.

Taigi, tikrai taip! Dideli ir maži kasdienybės reikalai ir rūpesčiai, darbas, poilsis – tai gali būti šventumo kelias. Kad būtume šventi, nereikia bėgti nuo pasaulio. Priešingai, turime būti pasaulyje, kad perkeistume jį iš vidaus ir pavestume jį Dievui. Pastatyti Kristų visų žmogiškų užsiėmimų viršūnėje, kad

jis iš tikrųjų karaliautų visose žmogiškose tikrovėse, pradėdant savo šeimomis. Tai gražus ir būtinas iššūkis – kad Jėzus būtų mūsų šeimos centras, kad mūsų šeimose viskas tam tikru būdu nuolat suktųsi aplink Jėzų.

Kaip žinote, šventasis popiežius Jonas Paulius II paskelbė Chosemariją Eskrivą šventuoju 2002 metų spalio 6 dieną. Savo homilijoje jis pavadino šv. Chosemariją „kasdienybės šventuoju“. Šv. Chosemarijos kvietimas siekti šventumo yra ne teoriškas – jis labai praktiškas! Jis ragina siekti šventumo visose gyvenimo aplinkybėse, net ir smulkmenose. Tada nebėra rutiniškumo, o Dievas mums tampa artimas net ir pačiuose paprasčiausiuose dalykuose. Visas mūsų gyvenimas tampa *keliu į Emausą*. Šventajam Chosemarijai viskas buvo svarbu, viskas buvo proga mylėti – šypsena, su kuria

aptarnaujame klientą arba pacientą; dėmesingumas sutuoktiniui arba sutuoktinei, vaikams; namų tvarkymas; punctualumas pradėti ir baigti darbą; nuovargis, kurį įveikiame, kad rūpintumės kitais žmonėmis.

Evangelijoje girdėjome, kaip jautėsi Jėzaus mokiniai po nesėkmingos žūklės. Jie buvo pavargę ir nusivylę. Taip dažnai nutinka ir mums. Tada ateina Viešpats, lipa į mūsų gyvenimo valtį ir taria: „irkis į gilumą“. Galbūt mes reaguotume panašiai, kaip Petras: „Neverta... Mes jau mėginome. Juk esu žvejys ir žinau, ką daryti“. Jėzus mus ragina savo gyvenime siekti daugiau nei vien išgyventi ir išsilaikyti. Jis ragina mus „apsunkinti sau gyvenimą“ – tai yra, siekti kažko, kas yra didinga, kažko, kas viršija mūsų jėgas, bet tuo pačiu leidžia mums tapti tuo, kuo Dievas nori, kad taptume – kad būtume šventi ir apaštališki pasaulio

viduryje. Koks vaisingas bus mūsu gyvenimas! Kokie laimingi būsime, kai leisime vadovauti Viešpačiui, kai paklusime jam net ir mažiausiuose dalykuose!

Dabar daug kalbame apie „savirealizaciją“. Jėzus mums siūlo tikrąją savirealizaciją. Kad mumyse išsipildytų projektas, kurį Dievas mums turėjo, kai mus sukūrė. Įgyvendinti tą projektą mus padarys tokiais laimingais kaip niekas kitas. Tad būkime dosnūs ir atsiliepkime į šį Viešpaties kvietimą *irtis į gilumą*. Leiskime jam lipti į mūsų valtį. Jis daug dosnesnis už mus: jei duodame jam 1 (vieną), jis už tai mums atmoka 100 (šimtą). Skirkime laiko bendrauti su Jėzumi ir jis padaugins mums laiko. „Nesėkminga žūklė“, „tuščias laikas“, „nevaisinga darbas“ iš tikrųjų yra tik tada, kai nesame su Juo.

Baikime padėka Dievui už šį gerą ir
ištikimą Jo tarną, šventąjį
Chosemariją. Jis labai mylėjo
Bažnyčią. Tą pačią dieną, kai numirė,
tarytum kažką nujausdamas,
nusiuntė žinutę šventajam popiežiui
Pauliui VI ir pasakė, kad aukoja už jį
savo gyvybę. Viešpats jį išklausė. Jis
labai mylėjo Bažnyčią ir popiežių.
Todėl esu tikras, kad šiandien jis
labai džiaugiasi tuo, kad meldžiamės
už popiežių Leoną XVI
(keturioliktąjį).

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/sv-chosemarija-buvo-labai-
dieva-isimylejes-zmogus/](https://opusdei.org/lt-lt/article/sv-chosemarija-buvo-labai-dieva-isimylejes-zmogus/) (2026-01-29)